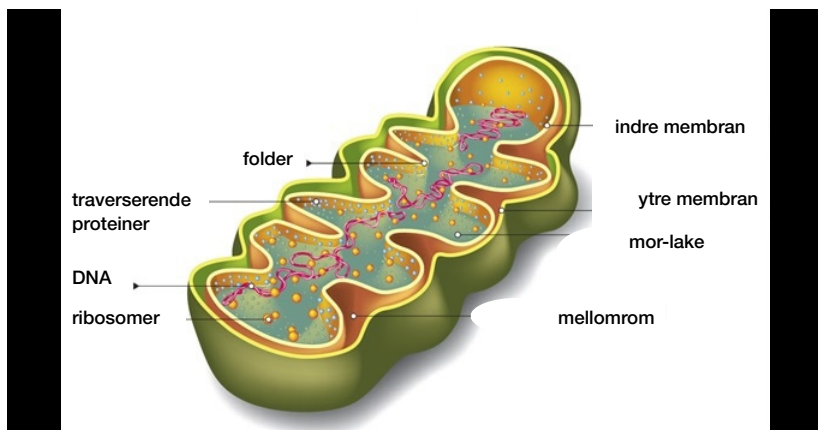




Det mitokondriske DNA finnes—som navnet tilsier—i mitokondriene, som er små legemer i den biologiske celle-strukturen: de omgjør tilstrømningen av organisk materiale til mat (som kommer til cellen), og kommuniserer til cellen hva det er. Det er altså cellenes kjøkken og kommunikasjons noder.

DNA'et som finnes i dem er et annet enn det som finnes i gen-parene. Det utvikler seg *ikke* gjennom forplantning og genspleising, men overføres direkte fra *mor*. Det er altså morsrekken bakover som det mitokondriske DNA er bærer av. Det dreier seg altså om et *assosiert* genstoff.

Dersom vi vil forstå det som et arvestoff så er det et valg vi må ta. Det kommer ikke av seg selv. Det er noe vi må gå med. Det forutsetter at å gå *med* verden er noe vi velger. Og at å spise og kommunisere er viktig. Det er bestemmende for hvordan vi utvikler oss sammen og hver for oss.



Slik jeg forstår Arne Næss bok om økologi, samfunn og livsstil er poenget med økosofi T—altså den personlige filosofien om han knytter til livet og hytta på Tvergastein (T)—så innebærer den et brudd i følgerekker som Heidegger ser mellom å bygge, bo og tenke (der å bo er en *mellomform*).

Ideen om å bo som en formidling mellom å bygge og tenke er heller ikke Spinozistisk i ånden. Siden den 3. erkjennelsestypen i Spinoza's *Ethica*—som er intuisjonen—handler om å måte å bebo verden/skapelsen/universet på som den høyeste erkjennelsestypen (som er estetisk-epistemisk).

Den går altså innen i og utover *ontologiens* bleke og sterile lys. Slik at følgerekken—både for Næss og Spinoza—er å bygge, tenke, bo. Her er det altså tenkningen som blir satt i en posisjon som formidler. Hvorav det er nærliggende å utlede at en tenkning som teller er den som formidler.

Altså, *ikke* den som formidler, i den tabloide forståelsen av ordet; men den som formidler *mellom* fantasien og intuisjonen. I sum (#01-04) henger overgangen fra fornuften—som kobler seg til fantasien v/forestillingsevnen—på Arne Næss sine tanker om *presisering*. At man som *livsform* blir mer presis.

Presisering bringer en altså ikke bare inn i den personlige filosofien—eller økosofien—men i utfoldelsen av livsformen *som* erkjennelse (som nødvendigvis er personlig). Her skjer det en omdreining av hele feltet fordi mennesket selv er en del av det terrenget som fantasi & fornuft kartlegger.

Hva vil det si å være med andre uten å være som andre (endel av sommeren har gått til å diskutere dette med Næss-regissøren Ludvig Uhlbors). Hva vil det si å gå et strekk med en annen—spise og kommunisere? Hva vil det si å gå med morslinjen (det mitokondriske DNA, altså ikke genes DNA)?

Dvs. ikke nødvendigvis. Vi kan gå sammen uten å formere oss. Vi kan gå sammen uten å bli partisaner. Vi kan gå sammen *uten* å bli imot tredje part. Eller, tvert imot, vi kan gå sammen og være forpliktet overfor tredje part. Den fraværende tredje part. Leseren, eller den vi skriver dagbok for.

Muligens ligger det et (mer/mindre klartenkt) *håp* i posteringer på sosiale medier: her er vi to kropper som går et strekk med hverandre—min kropp og din kropp—så er det en *fraværende* kropp som det ikke bare handler å kompensere for, men at det her vi investerer håpet om en *tenkende kropp*.

Dvs. et depot der vi samler opp fortløpende posteringer—før eller etter turen—enten det er på web, eller i en dagbok, som turens egentlige mål. Dette deponiet er i utgangspunktet arkivisk (og slik å forstå som en læringskropp), vesentlig *virtuell*, men som et uforutsigbart tidspunkt kan bli *aktuell*.

Dvs. at vi blir i stand til å oppfatte virkeligheten i et *déjà vu* modus i sann tid, med hele det virtuelle potensialet (altså Spinoza's attributter) oppe i dagen. Dette er vel å merke *ikke* en mulighet som avtegner seg for de få, men en mulighet som er for *alle* (om man velger å danne seg i denne retningen).